

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. O.**
bytem O. 520/9, X K.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2018, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 19. 7. 2018, č. j. X. Městský úřad tímto rozhodnutím žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.
2. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že dne 19. 5. 2018 v 00.01 h v obci Šternberk na ulici Věžní řídil motorové vozidlo tov.zn. Škoda, RZ X, pod vlivem alkoholu, resp. v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

zjistila hlídka Policie České republiky (dále jen „policie“) dne 19. 5. 2018 v 00.03 h přístrojem Dräger Alcotest 7510, výr. č. ARZM-0269, a naměřila hodnotu 0,31 g/kg. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v těle 0,24 g/kg šlo o hodnotu 0,07 g/kg. Tím žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Městský úřad žalobci za tento přestupek uložil pokutu ve výši 3 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců od právní moci rozhodnutí.

3. **Žalobce v žalobě** namítal nedostatečné zjištění stavu věci a opomenuté důkazy, nesprávné provedení dechové zkoušky a absenci materiálního znaku přestupku. Žalobce navrhoval výsledk zasahujících policistů k vyvrácení veškerých pochybností o jednání žalobce.
4. Policisté provedli dechovou zkoušku v rozporu s platnou metodikou, podle které testovaná osoba nesmí kouřit pouze během provádění zkoušek. V metodice je uvedeno, že tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby může poškodit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření, a proto je testování osoby možné až po uplynutí nejméně tří minut od skončení kouření. Tento časový úsek mezi řízením vozidla žalobcem a provedením dechové zkoušky neuplynul. Žalobce těsně před silniční kontrolou kouřil. Proto se měly správní orgány zabývat i výší ukládané sankce. Odpovídající by byla sankce na samé spodní hranici. Jednání bylo spáchané z nedbalosti nevědomé a výše uložené sankce není v tomto případě odůvodněna.
5. Žalobci nebyl prokázán materiální znak daného jednání, tedy že kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem. V celém rozhodnutí správní orgány neuvedly, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že materiální znak přestupku odpovídá znakům formálním. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by třeba materiální znak prokazovat. Žalovaný uvedl, že sice spatřuje naplnění materiálního znaku přestupku v porušení pravidel silničního provozu, ve kterém je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, avšak tato formulace jde proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku, protože žalovaný nevymezil jakýkoliv rozdíl mezi těmito znaky. Pro posouzení materiálního znaku přestupku je třeba přesně zjistit místo spáchání přestupku a jednoznačně určit průběh údajného protiprávního jednání. K tomu však ze strany správních orgánů nedošlo. Tyto skutečnosti správní orgány v rámci naplnění materiálního aspektu důsledně nezkontrolovaly, ani neprokazovaly a jsou zde pochybnosti o naplnění materiálního aspektu přestupku. Smyslem pravidel silničního provozu je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což je zájem zásadně vyšší než jen dodržení pravidel. K jakékoliv takové situaci ovšem jednáním žalobce nedošlo.
6. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** poukázal na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného o odvolání (dále jen „správní řád“), který dává účastníkům řízení právo navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán však není návrhy účastníků řízení vázán. Vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgány měly nezpochybnitelné důkazy k prokázání porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, konkrétně výstupy z dechového analyzátoru, které lze stěží zpochybnit ničím nepodloženou spekulací o možném porušení postupu při provádění dechové zkoušky příslušníky policie. Podle žalovaného lze stěží naměřené hodnoty zpochybnit svědeckou výpovědí.

7. K námitce absence materiálního znaku přestupku a jeho neprokázání žalovaný odkázal na § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), podle kterého přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem. Jednání, které je žalobci kladeno za vinu, je v § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu jednoznačně za přestupek označeno, z čehož je dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky zřejmé, že se jedná o společensky škodlivý a protiprávní čin.
8. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
9. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** z oznámení přestupku policií ze dne 24. 5. 2018 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobce s naměřenými hodnotami souhlasil, nežádal lékařské vyšetření ani odběr krve či moči a policisté mu zakázali další jízdu.
10. Výstupy z dechového analyzátoru žalobce podepsal. Ověřovací list k předmětnému analyzátoru dechu byl vydán dne 24. 1. 2018 a ověření bylo platné do 24. 1. 2019. Podle kalibračního protokolu kalibrace analyzátoru byla provedena dne 22. 1. 2018.
11. Podle úředního záznamu policie ze dne 19. 5. 2018 mj. žalobce artikuloval zcela normálně a vizuálně na něm nebylo znatelné ovlivnění alkoholem. Žalobce vozidlo řídil, protože se domníval, že již není pod vlivem alkoholu, necítil se být ovlivněn, nyní jel do práce, včera na oslavě narozenin v čase 17 - 21.30 h požil asi 2 piva.
12. Po podání odporu proti příkazu provedl městský úřad jednání o přestupku, ke kterému se zástupce žalobce nedostavil. Při jednání městský úřad provedl dokazování oznámením přestupku, úředními záznamy, výsledky dechových zkoušek a jako další podklady uvedl ověřovací list a kalibrační protokol analyzátoru dechu a výpis z evidenční karty řidiče.
13. V omluvě z ústního jednání zástupce žalobce navrhl doplnit dokazování výsledkem zasahujících policistů, protože došlo k závažným pochybením při zjištění skutkového děje. Žalobce podstoupil první dechovou zkoušku ihned po zastavení vozidla v rozporu s platnou metodikou a nebylo možné vyloučit, že první orientační dechová zkouška byla ovlivněna například předchozím kouřením žalobce nebo jídlem. V tom případě by byla neprůkazná i druhá orientační dechová zkouška, neboť by pro ni neexistovalo žádné srovnání a nebylo by možné prokázat přestupek žalobce.
14. **Městský úřad v rozhodnutí o přestupku** ze dne 19. 7. 2018 ze jmenovaných podkladů rozhodnutí považoval za prokázané spáchání citovaného přestupku žalobcem. První a druhé měření alkoholu v dechu bylo provedeno v rozmezí sedmi minut a mezi výsledky nebyl rozdíl větší než 10 %.
15. K návrhu žalobce na doplnění dokazování o výsledky zasahujících policistů městský úřad posuzoval námitku a návrh žalobce s ohledem na pracovní postup Českého metrologického institutu č. 114-MP-C008-08 (Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu), konkrétně čl. 6, podle kterého „testování osoby na

konzumaci alkoholu je možné po uplynutí 15 minut od posledního požití alkoholu. Během doby testování daná osoba nesmí kouřit, jíst a pít jakékoliv tekutiny. Tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby může poškodit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření, a proto je testování osoby možné až po uplynutí nejméně tří minut od skončení kouření“. Metodika měření alkoholu v dechu neuvádí, v jaké době po zastavení vozidla hlídkou policie může být testování započato a uvádí pouze, že během doby testování nesmí daná osoba kouřit, jíst a pít jakékoliv tekutiny. Z toho vyplývá, že k těmto činnostem nesmí docházet v průběhu prováděných zkoušek. Podle podkladů rozhodnutí k testování žalobce došlo dvě minuty po jeho zastavení hlídkou policie. Výsledky měření prokázaly, že mezi naměřenými hodnotami nedošlo k výkyvu, který by byl následkem nedodržení zmiňovaného pracovního postupu ze strany policistů.

16. Žalobce neprokázal své tvrzení o možném ovlivnění měření hladiny alkoholu v důsledku kouření či jídla žádným důkazem. Žalobce toto nenamítal ani před samotným provedením dechových zkoušek na místě silniční kontroly a nevyužil ani možnost požádat o lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. První a druhá dechová zkouška byly v souladu s metodikou provedeny po sedmi minutách a rozdíl mezi nimi činil 3 %. Proto městský úřad neshledal důvod k dalšímu dokazování, bylo by nadbytečné. Žalobce uvedl, že požíval alkoholické nápoje v době mezi 17 až 21.30 h předchozího dne, tedy asi 2,5 h před započatím testování. Provedenou dechovou zkoušku lze považovat za přímý důkaz o ovlivnění alkoholem a podklad srovnatelný s výsledky lékařského vyšetření.
17. Žalobce výstupy z přístroje Dräger Alcotest 7510 podepsal a lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nepožadoval. Při silniční kontrole sám žalobce policistům sdělil, že vypil 1 litr piva v době mezi 17 až 21.30 h.
18. Městský úřad posoudil vzhledem k výsledku měření alkoholu význam zákonem chráněného zájmu, tedy ochrany bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, který byl přestupkem porušen jako nízký, stejně tak jako význam a rozsah následku přestupku, protože ten nastal pouze v rovině ohrožení zájmu chráněného zákonem. Žalobce naplnil všechny znaky skutkové podstaty, včetně zavinění. Šlo o nedbalost nevědomou, protože žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, neboť řídil vozidlo asi 2,5 h po skončení požívání alkoholických nápojů. Je věcí osoby, která hodlá řídit motorové vozidlo, jak si zajistí nebo zjistí neovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholických nápojů před jízdou v jakékoliv době.
19. Městský úřad dále hodnotil pohnutku žalobce a nezjistil, že by byl nucen řídit motorové vozidlo z nějakého naléhavého důvodu, měl situaci řešit jinak a v žádném případě neměl řídit vozidlo pod vlivem alkoholu. Jako polehčující okolnost městský úřad hodnotil skutečnost, že nebylo zjištěno ohrožení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích a dále skutečnost, že měřením hladiny alkoholu bylo zjištěno pouze minimální překročení této hladiny. Jako další polehčující okolnost městský úřad považoval skutečnost, že došlo k porušení pouze jednoho ustanovení zákona o silničním provozu. Jako přitěžující okolnost městský úřad hodnotil opakované spáchání přestupku, neboť žalobce v uplynulých třech letech byl v jednom případě uznán vinným ze spáchání přestupku.

20. Městský úřad žalobce upozornil, že od uložení správního trestu nelze upustit a že spodní hranice pokuty je 2 500 Kč a zákaz činnosti na dobu šesti měsíců. Městský úřad přihlédl k osobě žalobce podle výpisu z evidenční karty řidiče, kde zjistil, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění skupiny B od prosince 1992, do současné doby se dopustil čtyř přestupků podle zákona o silničním provozu, přičemž v posuzovaném období uplynulých tří let se dopustil jednoho přestupku. Aktuální stav bodového hodnocení žalobce je nula bodů. S přihlédnutím ke všem citovaným okolnostem a i proto, aby byla splněna výchovná funkce správního trestu a zaručena náprava žalobce, městský úřad uložil pokutu v blízkosti spodní hranice zákonem stanoveného rozmezí a zákaz činnosti uložil na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, což považoval za přiměřené i z hlediska individuální a generální prevence, v souladu se zásadami správního trestání tak, aby se žalobce do budoucna obdobného jednání vyvaroval.
21. **Žalobce v odvolání** namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dále uvedl odvolací námitky shodné s žalobními.
22. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** uvedl, že doplňovat dokazování o výsledky svědků by bylo nadbytečné. Zasahující policisté prováděli měření v souladu s metodikou měření alkoholu v dechu, což potvrdily i výsledky orientačních dechových zkoušek. Analyzátor alkoholu v dechu byl ověřen. Zkoušky byly provedeny v rozmezí sedmi minut a pravděpodobnost ovlivnění měřicího přístroje tvrzeným kouřením či jídlem byla s ohledem na naměřené výsledky vyloučena. Námitky žalobce nemohly relevantně zvrátit objektivní výsledek dechové zkoušky provedené ověřeným analyzátozem alkoholu v dechu. Rozdíl mezi výsledky nebyl větší než 10 %, byl ve výši 3 %, proto nebylo nutné vyzvat žalobce k lékařskému vyšetření a/nebo odběru biologického materiálu. Výsledky dechové zkoušky byly jako důkaz dostatečné. Vzhledem k nulové toleranci alkoholu u řidičů stanovené zákonem bylo nepochybně prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil. Testovaná osoba nesmí kouřit, jíst a pít jakékoliv tekutiny v průběhu prováděných zkoušek. Žalobce své tvrzení o možném ovlivnění provedeného měření alkoholu v důsledku kouření či jídla nedoložil. Žalobce tyto skutečnosti policistům nenamítal před zkouškou ani během jejího provádění. Žalobce měl možnost požádat o lékařské vyšetření spojené s odběrem krve, což také nevyužil. Svědeckých výpovědí policistů nebylo třeba, protože skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobce měl možnost se vyjádřit do oznámení přestupku, což neučinil a oznámení o přestupku podepsal. Žalovaný nezjistil žádné pochybení při zjišťování skutkového stavu ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
23. Žalovaný uvedl k námitce absence a neprokázání materiálního aspektu přestupku, že pojem přestupku v sobě spojuje jak naplnění formálních znaků, tak znaků materiálních. V běžně se vyskytujících případech je naplněn i materiální znak přestupku, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučují. V daném případě žádné takové okolnosti nenastaly. V případě přestupků spáchaných na úseku silničního provozu, spočívajících v porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích, konkrétně pak porušení povinnosti řidiče zdržet se řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je řidič ještě pod jejich vlivem, tato jednání bezpochyby naplňují základní skutkovou podstatu daného přestupku a sama o sobě porušují společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a na bezpečnosti tohoto

provozu. Formálním znakem skutkové podstaty není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak se pro naplnění materiálního znaku nevyžaduje, aby jednáním řidiče byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti v míře nepatrné, nikoliv k ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter. Podle žalovaného uložená pokuta a zákaz činnosti jsou adekvátní závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti. Žalovaný se ztotožnil s odůvodněním sankcí, jak ho sepsal městský úřad.

24. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
25. Soud shledal jako nedůvodnou žalobní **námítku, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav**. Soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními a závěry a rovněž s právními závěry správních orgánů obou stupňů. Na věc byly dle soudu aplikovány i správně vybrané právní normy.
26. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*.
27. Žalobce jako vyšetřovaná osoba měl zájem na absolvování co nejméně zatěžujícího a co nejméně invazivního způsobu vyšetření pro něj a současně nejméně nákladného pro všechny dotčené osoby. Náklady spojené s dopravou osoby do zdravotnického zařízení, odběrem krve a jejím následným rozbořem hradí osoba, která o něj požádala (§ 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Polici České republiky). Žalobce odběr krve nepožadoval.
28. Dle důvodové zprávy k novele č. 274/2008 Sb. (důvodová zpráva je dostupná mezi sněmovními tisky k 5. volebnímu období Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, 2006–2010, na adrese www.psp.cz) byla důvodem k přijetí již předcházející zákonné úpravy existence detekčních přístrojů, které dokážou změřit množství alkoholu v krvi se srovnatelnou spolehlivostí, jaké se dosahuje při lékařském vyšetření.
29. Orientační vyšetření v daném případě poskytlo spolehlivý výsledek, použitelný pro vyvození právní odpovědnosti za případné řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky.
30. Podle § 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, spočívá-li orientační vyšetření na ovlivnění alkoholem v dechové zkoušce provedené analyzátořem alkoholu v dechu, který splňuje podmínky stanovené jiným právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede.
31. V posuzovaném případě byl tak zjištěn stav bez důvodných pochybností a v souladu s citovanými právními předpisy a § 3 správního řádu.
32. Hodnota alkoholu v dechu žalobce byla prokázána dechovou zkouškou, zaznamenanou automaticky, certifikovaným přístrojem. Jde o objektivní a neopakovatelný důkaz a shora citované hodnoty byly naměřeny bez zásahu lidského činitele. Hodnota alkoholu není skutečností vnímanou pouhými lidskými smysly. Rozdíl naměřených hodnot odpovídá

stanovené metodice a není důvod pochybovat o správnosti měření, jak podrobně rozvedly správní orgány obou stupňů.

33. Měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod.; dále nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11).
34. Podle soudu nemůže být pochyb o tom, že žalobce byl kontrolován bezprostředně po řízení motorového vozidla. V dané věci nebylo zjištěno, že při zkoušce žalobce kouřil nebo jedl, příp. že by kouřil těsně před provedením zkoušky. Jiný skutkový stav hodnověrně netvrdil ani žalobce, a neuvedli to v záznamu ani policisté.
35. Krajský soud poukazuje na zákonem stanovenou nulovou toleranci alkoholu při řízení motorových vozidel, stejně jako na ustálenou rozhodovací činnost správních soudů co do irelevance míry ovlivnění alkoholem - srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, č. ve Sb. NSS 2168/2011, podle kterého *řidič se dopustí přestupku..., pokud byla zjištěna hladina alkoholu v jeho krvi v době odběru nejméně 0,24 g/kg. Vychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny... marginální.*
36. Nulovou toleranci k hladině alkoholu v krvi řidiče pak potvrzoval Nejvyšší správní soud v další judikatuře - např. v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, nebo ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, ve kterém vyslovil názor, že *jakákoli naměřená hodnota vyšší než 0 nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem.*
37. Z rozhodnutí krajských soudů lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2017, č. j. 51 A 20/2015-46, podle kterého byla žalobci rovněž naměřena po odečtu odchylky hladina alkoholu 0,03 promile v dechu. Stejná hodnota byla naměřena žalobci ve věci vedené u zdejšího soudu (srov. rozsudek ze dne 13. 7. 2011, č. j. 76 A 1/2010-16, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 133/2011-14).
38. V případě žalobce je rozhodnou skutečností zjištění přítomnosti alkoholu v dechu. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu tedy mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj, a to bez ohledu na jakékoliv uváděné množství, poté řídil vozidlo v natolik krátké době po požití alkoholu, že byl ještě pod jeho vlivem. Znakem skutkové podstaty předmětného přestupku je to, že pod vliv alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se žalobce musel dostat jen a pouze požitím alkoholu.

39. **Námitku nesprávného postupu při měření** neshledal soud důvodnou. Žalobce netvrdil při kontrole hlídkou policie, že by kouřil před provedením zkoušky, ani to neprokázal, ani nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodnou pochybnost, která by mohla vést k dalšímu dokazování.
40. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
41. Tím, že žalobce vznesl námitky vůči postupu při měření alkoholu v dechu až v podaném odporu, na sebe vzal riziko důvodného posouzení takového tvrzení jako účelového a zcela nedůvěryhodného a dále na sebe přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, o přenesení důkazního břemene). Nešlo o opomenutý důkaz, městský úřad i žalovaný vysvětlily, proč bylo další dokazování nadbytečné.
42. Nedůvodná je námitka **nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí i **nesprávného posouzení materiálního znaku** přestupku. Městský úřad i žalovaný se zabývaly ve svých rozhodnutích právní otázkou materiální stránky přestupku zcela dostatečně. Z textu rozhodnutí lze bez pochybností seznat, že naplnění materiální stránky přestupku správní orgány shledaly v ovlivnění žalobce alkoholem v době, kdy řídil motorové vozidlo, čímž ohrozil zákonem chráněný zájem na bezpečnosti účastníků silničního provozu a prevenci materiálních škod způsobených případnou havárií.
43. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky *přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v uvedeném ustanovení, chráněným zájmem zde je zejména organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly.
44. Objektem předmětného přestupku je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo. Předmětný přestupek je přestupkem

ohrožovacím, nikoli poruchovým. Žalobce nemusel ohrozit žádnou konkrétní osobu, postačuje, že zde bylo nebezpečí ohrožení. Jinými slovy, přestupky ohrožovací jsou škodlivé již tím, že vytvářejí nebezpečnou situaci, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům.

45. Neopodstatněná je **námítka k výši sankce a jejímu odůvodnění**. Městský úřad podrobně uvedl, jak k výši sankce dospěl a zejména zdůraznil, že žalobce se v minulosti dopustil čtyř přestupků zapsaných v evidenci přestupků, z toho v posledním roce jednoho (viz body 18 - 20 tohoto rozsudku; všechny se týkaly překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci). V souladu s § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku*. Podle § 40 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *jako k přitěžující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel spáchal více přestupků* a podle písm. f) téhož ustanovení *u fyzické osoby k jejím osobním poměrům*. Soud považuje výši uložené pokuty za projednávaný závažný přestupek ve výši 3 000 Kč (rozpětí zákon stanoví od 2 500 do 20 000 Kč) za nízkou, zejména s ohledem na to, že žalobce je lékař a tím spíše si měl být vědom následků požití alkoholu.
46. Správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem – tehdy v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, č. ve Sb. NSS 2912/13). Uložení pokuty v nejnižší možné sazbě v daném případě nebylo namístě.
47. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě.
48. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. března 2020

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

